

PineBook

ขอโทษที่ พ่อดีบรรพจารย์ผมเป็น เจ้าแห่ง ผี+ไสย

21

นักเขียน: 夜无声

นักแปล: ทศย์ไร่อารมณ์

นักวาด: KORN

บทที่ 1201 การค้นหาครั้งใหญ่ แผนผังแทนอาคมสี่เรือน

เมื่อเห็นเนื้อหาเหล่านี้ ผมก็อดรู้สึกประหลาดใจไม่ได้
มนุษย์หมาป่าหญิงคนนี้ถือว่าเป็น 'นักวิจัย' อย่างแท้จริง และยังมี
มีความรู้ลึกซึ่งด้านวิชาอาคมอีกด้วย

ผมยังอ่านพบข้อมูลอื่นเพิ่มเติมอีกหลายอย่างจาก
สมุดบันทึกเล่มนี้

วิชานี้ในปัจจุบันยังมีข้อบกพร่องอยู่ แม้ว่าเมื่อมนุษย์-
หมาป่าหญิงดูดกลืนดวงวิญญาณสุนัขเหล่านั้นเข้าไปจะทำให้
ร่างกายเกิดการกลายพันธุ์จนกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่ามนุษย์หมาป่า
ได้จริง แต่ก็คงสภาพเช่นนั้นได้ไม่นาน จำเป็นต้องเสริมพลังอยู่
ตลอดเพื่อรักษาพลังชั่วร้ายภายในร่างกายเอาไว้

นอกจากนี้ เธอยังใช้แทนอาคมแห่งหนึ่งเพื่อควบคุม
ดวงวิญญาณสุนัขทั้งหมดที่กระจายอยู่ภายนอก

เมื่ออ่านมาถึงตรงนี้ แวตตามก็สว่างวาบ ก่อนจะหันไปพูดกับทุกคนที่อยู่ตรงนั้นว่า “พวกนายดูนี่สิ ในบันทึกนี้มีการกล่าวถึงแท่นอาคมหนึ่งซึ่งใช้ควบคุมดวงวิญญาณสุนัขทั้งหมดที่ถูกปล่อยออกไป”

จางอวีเงินกับพานหลิงเห็นดังนั้นก็รีบเดินเข้ามาใกล้

พานหลิงซึ่งเป็นศิษย์จากสำนักใหญ่ เมื่อเธอมองแผนผังโครงสร้างของแท่นอาคมแล้วก็ถึงกับอุทานด้วยความตกใจ “แผนผังแท่นอาคมสี่เร้น!”

“แท่นอาคมสี่เร้น?”

จางอวีเงินไม่เข้าใจ

ผมเองก็หันไปมองพานหลิงเช่นกัน

ส่วนนักศึกษาหญิงยังทำหน้าง

พานหลิงพยักหน้า ก่อนอธิบายว่า “ใช่ แผนผังแท่นอาคมสี่เร้นเป็นแท่นอาคมสายอธรรม เพราะการเปิดใช้งานจำเป็นต้องสังเวศผีสี่ตน ซ้ำผีทั้งสี่นี้ยังต้องเป็นดวงวิญญาณสดใหม่ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ทุกครั้งที่แท่นอาคมนี้ถูกเปิดใช้งานจะต้องมีคนตาย

แน่นอนสี่คน และเป็นการตายแบบวิญญูณแตกสลายด้วย
แม้แต่การจะคงสภาพมันในยามปกติก็ยังคงมีการสังเวทโลหิต
เพื่อหล่อเลี้ยงอยู่เสมอ...”

“โหดเหี้ยมขนาดนี้เลยเหรอ” จางอวี๋เงินอุทานออกมา

ผมหรือตาลงแล้วถามต่อ “ถ้าอย่างนั้น ถ้าเราหาแทนอาคมนี้
เจอแล้วทำลายมันทิ้ง พลังชั่วร้ายพวกนั้นจะหลุดจากการควบคุม
ใหม่ แล้วจะสลายไปเองหรือเปล่า”

พานหลังส่ายหน้า “เรื่องนี้ฉันก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ฉันแค่
รู้จักมันเพราะเคยเห็นแทนอาคมลักษณะคล้ายกันในสำนัก และ
ถูกนำมาใช้เป็นตัวอย่างด้านลบในการอธิบาย แต่ฉันสามารถ
ถามศิษย์พี่ได้...”

พูดจบ พานหลังก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร. หาแม่จิ้ง
ทันที

แต่กลับไม่มีคนรับสาย

“ไม่มีใครรับสาย คงกำลังเดินทางอยู่”

“แม่จิ้งไปไหนเหรอ”

“กลับสำนักนะ ฉันฉันทามอาจารย์ดีกว่า” พานหลังตอบ

พูดจบ พานหลังก็โทร. หานักพรตเต่าชิงซาน แต่ผลที่ได้คือปิดเครื่องอยู่

เห็นว่าเธอไม่สามารถติดต่อทั้งนักพรตเต่าชิงซานและเม่าจิ้งได้ ผมจึงหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาพลางพูดว่า “ฉันทามอาจารย์เองแล้วกัน”

พูดจบก็กดโทร. หาอาจารย์ทันที

“เสี่ยวเจียง! มีเรื่องอะไรหรือ”

น้ำเสียงของอาจารย์ไม่ค่อยดีนัก แถมยังได้ยินเสียงลมพัดอยู่ปลายสาย ดูท่าจะอยู่ริมแม่น้ำ และน่าจะยังตกปลาไม่ได้สักตัว

“อาจารย์ ผมมีเรื่องจะถามหน่อยครับ อาจารย์พอรู้จักแท่นอาคมสี่เรือนไหมครับ”

พออาจารย์ได้ยินว่าผมเอ่ยถึงเรื่องนี้ก็เงิบไปครู่หนึ่งก่อนจะถามกลับ “เกิดอะไรขึ้น หรือว่านายไปก่อเรื่องอะไรข้างนอกอีกแล้ว”

“อาจารย์ ไม่ใช่ที่ผมไปก่อเรื่องนะครับ แต่วันนี้มีคนไข้ ที่ถูกพลังชั่วร้ายเกาะติดเข้ามาในโรงพยาบาล ผมเลยสวมมาจน เจอต้นตอ ตอนนี้อยู่แถวเออร์เจียว เขตเหนือ อาจารย์ลอง เตาดูสิว่าตัวการคือใคร ก็คือพี่สาวของราชาหมาดำ ลูกเขยของ หุบเขาหวงเฉวียนเมื่อปีก่อนนั่นแหละครับ”

“อะไรนะ ไอ้โรคจิตเลี้ยงหมานั่นมีพี่สาวด้วยเหรอ”

“ใช่ครับ แต่พวกเราจัดการเธอไปแล้ว และเจอแผนผัง แทนอาคารหนึ่งเข้า...”

จากนั้นผมก็เริ่มอธิบายรายละเอียดทั้งหมดให้อาจารย์ฟัง อย่างละเอียด

อาจารย์ผ่านโลกมามาก หลังจากฟังผมอธิบายทุกอย่าง จบก็ให้คำตอบทันที “ง่ายมาก แทนอาคารสี่ร้านโดยทั่วไปใช้ ควบคุมวิญญาณเร่ร่อน ถือเป็นเวอร์ชันขั้นสูงของแทนอาคาร เรียกวินญาณ วิญญาณร้ายที่ถูกควบคุมจะถูกผูกไว้ด้วยอำนาจ ของแทนอาคาร ดังนั้น แค่ค้นหาแทนอาคารให้เจอ แล้วเติม ส่วนผสมบางอย่างลงไปไหลตรงกลางแทนก็ทำลายมันได้ แล้ว ดีที่สุดก็ฉีเด็กผู้ชาย ว่าแต่... นายยังเวอร์จินใช่ไหมนะ”

ผมรู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อย ยังไงก็ชะผมก็อายุสี่สิบกว่าแล้ว

“เอ่อ... ก็... ก็ยังอยู่ครับ!”

“นั่นก็ดี แค่นี้ก็เดี๋ยวก็จบแล้ว แต่เบามือหน่อยล่ะ เพราะถ้าของนั้นระเบิดขึ้นมาพลังชั่วร้ายจะหนักหนาจนน่ากลัวเอาเรื่อง”

อาจารย์อธิบายละเอียดมาก

ผมพยักหน้ารับรัวๆ

ห้องก็แค่นี้ ซ้ำจางอวีเงินกับพานหลิงยังเป็นผู้ฝึกตน ดังนั้นจึงได้ยินบทสนทนาระหว่างผมกับอาจารย์ทั้งหมด

พอผมวางสาย จางอวีเงินก็หัวเราะ “ฮึ่ๆ” ใส่ผม “พี่เจียงกว่าสี่สิบปีนี่คงลำบากน่าดูเลยนะ จะดื่มน้ำใหม่ ที่นี้มีน้ำแร่ด้วยนะ!”

พานหลิงได้ยินเข้าก็กลั้นขำเอาไว้

ผมกลอกตาใส่จางอวีเงิน “ไปไกลๆ เลย!”

“ฮึ่ๆ ไม่ดื่มก็ช่าง ไปกันเถอะ ไปหาแทนอาคมกัน!”

พูดจบ จางอวี่เงินก็พยักหน้าให้นักศึกษาหญิงพาเราไป
ที่อื่น

สมุดบันทึกเล่มนั้น หลังจากอ่านจบก็โยนทิ้งไว้ตรงนั้นเลย

เดี๋ยวค่อยโทร. ไปรายงานให้หลัวเจี้ยนหวามาจัดการ
แล้วเดี๋ยวหลักฐานความผิดพวกนี้ก็จะถูกส่งขึ้นไปทั้งหมดเอง

ไม่กี่นาทีต่อมา นักศึกษาหญิงก็พาเรามาถึงโซนที่พัก

“ตรงนี้เป็นโซนที่พัก ฉันถูกจัดให้อยู่ตรงนี้แหละ
ผู้อำนวยการกับรองผู้อำนวยการพักอยู่ชั้นหนึ่ง ห้องติดกัน
สองห้องทางนั้นล่ะ...”

พวกเรามองไปตามที่เธอชี้ ก่อนจะเดินเข้าไป

“ปัง!”

เราถีบประตูห้องเข้าไปทันที

ห้องของรองผู้อำนวยการว่างเปล่า ดูปกติดีมาก

แต่จากบทเรียนในห้องก่อนหน้านี้ พวกเราจึงค้นกัน
อย่างละเอียด

ผลคือ เราพบประตูลับอยู่ตรงมุมพื้นห้องจริงๆ

“พี่เจียง มีประตูลับ!”

“ระวังหนอย ดูซิว่าข้างในมีอะไรบ้าง!”

บทที่ 1202 ยังมีคนอื่นอยู่
ถูกขังในกรง

เมื่อพบประตูลับ พวกเราทุกคนก็รีบล่อมเข้าไปดู

จางอวี่เงินเปิดประตูลับอย่างระมัดระวัง แต่ไม่มีความ
ผิดปกติใดเกิดขึ้น

มันเป็นเพียงประตูไม้ธรรมดา ด้านล่างเป็นห้องลับ มี
บันไดทอดลงไป

พวกเรายังไม่รีบร้อนลง แต่ยืนดูจากปากทางก่อน

ภายในห้องลับมืดสนิท มองไม่เห็นอะไรเลย ทั้งอัปซัน
และมีดครีมี มีกลิ่นอัปซันผสมกลิ่นเชื้อราโชยขึ้นมา

พานหลิงมองลงไปสองสามครั้งก่อนจะพูดขึ้น “ข้างล่างมี
คนถูกขังอยู่”

พวกเราไม่ได้เปิดตาทิพย์จึงได้แต่เปิดไฟฉายจากโทรศัพท์
ส่องลงไป

เห็นกรงเหล็กใบหนึ่งตรงมุมสายตา ภายในกรงเหมือน
จะมีใครบางคนขดตัวอยู่

เมื่อแน่ใจว่าไม่มีอันตรายอื่น พวกเราทั้งสามคนจึงทยอย
ลงไปตรวจสอบด้านใน

เมื่อเข้าไปในห้องลับก็เห็นว่า ห้องนี้มีพื้นที่ราว ๆ เจ็ดถึง
แปดตารางเมตร นอกจากความชื้นและกลิ่นอับแล้ว ยังมีกลิ่น
อุจจาระกับปัสสาวะปะปนอยู่ด้วย

ภายใต้แสงไฟฉายจากโทรศัพท์ พวกเรามองเห็นภาพ
ภายในห้องลับทั้งหมดได้ชัดเจน

ห้องลับขนาดไม่ใหญ่ ข้าวของภายในก็เรียบง่ายมาก มี
แค่เตียงไม้เล็ก ๆ หนึ่งเตียงกับกรงเหล็กขนาดใหญ่หนึ่งกรง

ภายในกรงเหล็กนั้น มีผู้หญิงถูกขังอยู่สองคน ทั้งคู่ไม่ได้
สวมเสื้อผ้า แขนถูกใส่กุญแจมือไว้

ผู้หญิงทั้งสองดูอายุยังน้อย ในเวลานี้หมดสติอยู่ สภาพ
อ่อนแออย่างเห็นได้ชัด

“แม่งเอ๊ย ยังขังคนเป็นไว้อีกสองคน”

ผมรู้ตามองแล้วพูดขึ้น “น่าจะถูกจับมาเก็บไว้ใช้ดูดซับพลังโดยเฉพาะ”

ระหว่างพูด ผมก็หาสวิทช์ไฟเจอจึงกดเปิดไฟ

ในเวลาเดียวกัน พานหลังก็ไปคั่นกองเสื้อผ้าที่วางกองไว้บนเตียงข้างๆ และพบกับบัตรนักศึกษาสองใบ

“บัตรนักศึกษา... พวกเธอเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยซานต้า อาจถูกหลอกมาที่นี่เหมือนกับนักศึกษาเช่าหมาข้างนอกสุดท้ายก็ต้องมาลงเอยแบบนี้”

ทันทีที่พานหลังพูดจบ ก็มีเสียงความเคลื่อนไหวจากในกรงเหล็ก

ผู้หญิงคนหนึ่งลืมตาตื่น

เมื่อเห็นว่ามีคนหลายคนอยู่ในห้องนี้ เธอก็แสดงสีหน้าหวาดกลัวอย่างถึงที่สุด “ไม่... อย่า... อย่าทำอะไรฉันเลย...”

พอส่งเสียงออกมา เธอก็หดตัวถอยไปติดมุมกรงด้วยความตระหนก

เมื่อเห็นนักศึกษาหญิงคนหนึ่งฟื้นขึ้นมาแล้ว พานหลังก็รีบเข้าไปใกล้ทันที “ไม่ต้องกลัวนะ พวกเราเข้ามาช่วยพวกเธอ”

เมื่อเห็นภาพตรงหน้า ผมก็หันไปพูดกับจางอวี๋เงินที่อยู่ข้างๆ “ขึ้นไปข้างบนกันเถอะ”

อย่างไรเสีย ผู้หญิงคนนี้ก็ไม่ได้สวมเสื้อผ้า แอมยังอยู่ในสภาพหวาดกลัวอีก หากผมกับจางอวี๋เงินอยู่ต่อคงไม่เหมาะ

จางอวี๋เงินพยักหน้า จากนั้นพวกเราสองคนก็เดินขึ้นไปชั้นบน

นักศึกษาหญิงยังคงยืนรออยู่ตรงปากทาง

เมื่อเห็นพวกเราขึ้นมา ก็ถามด้วยความตื่นตระหนก “ข้าง... ข้างล่าง ยังมีคนอยู่อีกหรือ”

ผมพยักหน้าเบาๆ “ใช่ เป็นนักศึกษาเหมือนกับเธอ”

“หา?” นักศึกษาหญิงตกใจตาค้าง

จางอวี๋เงินพูดเสริมขึ้น “อาจจะเหมือนกับเธอ มาทำงานที่นี่เพื่อขอใบฝึกงาน”

สีหน้าของนักศึกษาหญิงเปลี่ยนเป็นหวาดผวา ก่อนหัน
ไปมองทางห้องใต้ดินอีกครั้ง

มีเสียงประตูเหล็กถูกเปิดออกดังขึ้นมาจากข้างล่าง...
เรื่องทางนั้นคงต้องฝากให้พานหลังจัดการไปก่อน

ผมหันไปพูดกับนักศึกษาหญิงอีกครั้ง “นักศึกษาหมา ลง
ไปดูหน่อยว่าพอช่วยอะไรได้ไหม ส่วนจางอวีเจิน พวกเราไปดู
อีกห้องหนึ่งกัน”

นักศึกษาหญิงยังประหม่าอยู่บ้าง แต่สุดท้ายก็พยักหน้า
รับ “ได้... ได้ค่ะ”

พูดจบ เธอก็เดินลงบันไดไปยังห้องใต้ดิน

ผมกับจางอวีเจินออกจากห้องนี้ แล้วเดินไปยังห้องข้างๆ
ซึ่งเป็นห้องของมนุษย์หมาป่าหญิง

จางอวีเจินยกเท้าขึ้นตีประตูไม่เข้าไปทันที

ทันทีที่ประตูเปิด กลิ่นเหม็นสาบสุนัขก็พุ่งเข้าจมูก

ภายในห้องจัดวางของไว้แบบเรียบง่าย

พวกเราตรวจสอบภายในห้องอยู่ครู่หนึ่ง ไม่นานก็พบ
ประตูลับอีกบานหนึ่งอยู่ตรงมุมห้อง

“มีประตูลับอีกแล้ว” ผมเอ่ยปากขึ้น

“แทนอาคมน่าจะอยู่ข้างในนี้แหละ”

จางอวีเดินเดินเข้ามาใกล้

ผมเปิดประตูลับนั้นอย่างระมัดระวัง และในจังหวะที่
ประตูลับถูกเปิดออก กลุ่มพลังชั่วร้ายสี่เขียวก็พุ่งออกมาอย่าง
บ้าคลั่ง

โชคดีที่ผมเตรียมรับมือเอาไว้ก่อน

พอพลังชั่วร้ายสี่เขียวปรากฏขึ้น ผมกับจางอวีเงินก็รีบ
ถอยหลังออกมา

หลังจากพลังชั่วร้ายสี่เขียวปรากฏขึ้น มันก็ส่งเสียง
“ฮือๆ” ประหลาดคล้ายเสียงร้องคร่ำครวญ

จากนั้น หมอกสี่เขียวเหล่านั้นก็แปรสภาพเป็นพลังชั่วร้าย
รูปร่างสุนัข พุ่งเข้าหาพวกผมโดยตรง

จำนวนของมันมีมากมายมหาศาล และยังคงไหลทะลัก
ออกมาจากรอยแยกของประตูลับไม่หยุด

พลังชั่วร้ายสีเขียวทุกสายมีรูปร่างเป็นสุนัขดุ แยกเขี้ยว
พรางส่งเสียงคำราม “กรร” ...

“ระวัง เป็นพลังชั่วร้ายวิญญาณสุนัข”

ผมเอ่ยเสียงต่ำ ก่อนชักกระบี่กระตุกปลาออกมาฟาดฟัน

จางอวีเจินเองก็ชักกระบี่เหรียญทองออกมารับมือกับ
พลังชั่วร้ายวิญญาณสุนัขสีเขียวที่พุ่งเข้ามาไม่หยุด

แม้พลังชั่วร้ายวิญญาณสุนัขจะมีจำนวนมาก แต่ก็ไม่ได้มี
อันตรายใด ๆ ต่อผมกับจางอวีเจินเลย

ฟาดฟันหนึ่งกระบี่ก็สังหารได้หนึ่งตัว

แต่จำนวนของพวกมันมีมากเกินไป แถมยังเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ

เพียงชั่วครู่เดียว ภายในห้องก็มีพลังชั่วร้ายวิญญาณสุนัข
อย่างน้อยสี่ถึงห้าสิบตัว

สังหารด้วยกระบี่ที่ละตัวเข้าไป ผมจึงหยิบยันต์
ขจัดวิญญาณออกมา

ผมประสานมูทราด้วยมือซ้ายอย่างรวดเร็ว แล้วตะโกน
เสียงต่ำ “ทูลสวรรค์เบื้องบน เรียนยมโลกเบื้องล่าง ข้ามีวิชาแก้
ผลาญแปรร่างจิต เร่งรัดจ้องการสวรรค์ บัญชา!”

ยันต์ขจัดวิญญาณเปล่งแสงสีเหลืองวาบ ก่อนจะระเบิด
ดัง “ปัง!”

พลังอำนาจแห่งอาคมสิ้นสะเทือนไปทั่วทั้งห้อง

พลังชั่วร้ายวิญญาณสุนัขส่วนใหญ่ภายในห้องระเบิด
สลายหายไปภายใต้อำนาจยันต์

ส่วนพลังชั่วร้ายวิญญาณสุนัขที่เหลืออยู่เล็กน้อยก็ถูก
จางอวีเงินจัดการอย่างรวดเร็ว

ในที่สุด สถานการณ์ก็กลับสู่ความเงียบสงบอีกครั้ง...

บทที่ 1203 เปิดประตูเหล็ก ชายที่ตายไปแล้ว

เมื่อเห็นพลังชั่วร้ายวิญญานสุนัขภายในห้องสลายหายไปหมดแล้ว ผมกับจางอวีเงินถึงได้ถอนหายใจยาวออกมา

“โอ้วโด้วโด้ว ไม่คิดเลยว่าที่นี่จะมีพลังชั่วร้ายวิญญานสุนัขมากขนาดนี้” จางอวีเงินบ่นออกมาหนึ่งประโยค

ผมพยักหน้าแล้วพูดเสริม “เพราะงั้นทำงานสายนี้ถึงต้องระวังทุกเรื่อง ประมาทไม่ได้แม้แต่นิดเดียว”

ถ้าเป็นเม่าจิ้งกับพานหลิง ผมคงไม่พูดแบบนี้

แต่จางอวีเงิน...พออารมณ์ขึ้นก็มักจะพุ่งชนไม่คิดหน้า-คิดหลัง ถึงจะไม่เคยพลาด แต่ลักษณะนิสัยแบบนี้จะทำให้เขาเสียเปรียบได้ง่าย โดยเฉพาะเวลาที่ผมกับเม่าจิ้งหรือพานหลิงไม่อยู่ข้างๆ

ทำงานสายนี้จะผิดพลาดไม่ได้แม้แต่ครั้งเดียว เพราะหากพลาดก็อาจถึงตาย หรือหนักกว่านั้นคือวิญญูณแตกสลาย

นิสัยของเขาคล้ายกับศิษย์พี่ใหญ่ของผม ฟุ่เส่ว์เฟิง

มีพลังบำเพ็ญ กล่าวตัดสินใจ เด็ดขาดในการสังหาร แต่พอเจออะไรเข้าก็มักจะบุ่มบ่าม คิดไม่รอบคอบ สุดท้ายก็ถูกสังหาร

จางอวีเจินได้ยื่นผมพูดแบบนี้ก็หัวเราะ “ฮึ่ๆ”

“บางทีก็อารมณ์ขึ้นจริงๆ เลยไม่ทันสังเกตรายละเอียด แต่ไม่เป็นไร ยังไงพอเกิดเรื่องขึ้น เราก็ออยู่ด้วยกันหมด พี่กับพี่เม่าว่าไง ผมก็ทำตามนั้น แบบนี้ก็ไม่เกิดปัญหาอะไรแล้ว”

ที่ผ่านมาก็เป็นแบบนี้จริงๆ

ผม เม่าจิ้ง และพานหลิงเป็นคนวิเคราะห์สถานการณ์กับวางแผนลงมือ

ส่วนจางอวีเจินรับหน้าที่ลงมืออย่างเดียว แทบไม่ต้องใช้สมอง...

“ยังเฝ้ารอไว้หน่อยก็ไม่ใช่เรื่องเสียหาย เรามีแค่ชีวิตเดียว
ตอนนี้พานหลังไม่อยู่ พวกเราเปิดตาทิพย์แล้วเข้าไปดูเถอะ”

“อืม ได้” จางอวีเงินตอบ

ผมไม่พูดอะไรต่อ เปิดตาทิพย์แล้วเดินไปหยุดอยู่หน้า
ประตูลับ

ผมใช้กระบี่กระดุกปลาแซะเปิดอย่างระมัดระวัง

ครั้งนี้ไม่มีพลังชั่วร้ายวิญญานสุนัขปรากฏขึ้น

พวกเราเปิดประตูลับ แล้วก้าวเข้าไปอย่างระวังตัว

พื้นที่ด้านล่างกว้างมาก เป็นทางเดินที่ลาดลงไปด้านล่าง
ซึ่งดูเหมือนจะลึกพอสมควร

พวกเราเดินเข้าไปด้านในได้ราวเจ็ดถึงแปดเมตรก็พบกับ
ประตูอีกบานหนึ่ง

ทันทีที่เห็นประตูบานนี้ ผมกับจางอวีเงินก็รู้สึกคุ้นตา
ขึ้นมาทันที

พอเข้าไปใกล้ ก็ยิ่งรู้สึกได้ว่าประตูบานนั้นแผ่ไอวิญญาณ
ที่รุนแรงมากออกมาเป็นระลอก

บนประตูเหล็กมีสัญลักษณ์อาคมพิเศษสลักเอาไว้

ภายใต้ดาทพิภย์ ประตูเหล็กบานนั้นยังปรากฏเป็นหัวผี
เลื่อนราง มีไอสีดำลอยวน ดูน่าขนลุกอยู่ไม่น้อย

เห็นภาพตรงหน้า สีหน้าของจางอวีเจินก็เปลี่ยนไป
เล็กน้อย “นี่มัน... ประตูผีที่เรารู้จักที่บ้านราชาหมาดำ
ครั้งก่อนหรือเปล่า”

ผมพยักหน้า “ใช่ ต้องใช้วิชาอาคมเฉพาะถึงจะเปิดได้”

“แล้วพี่เปิดประตูแบบนี้เป็นไหม ไม่ก็เรียนกายาสินีบาท
ของผู้อาวุโสซึ่งมาแล้วหรือยัง” จางอวีเจินถามขึ้น

เพราะครั้งก่อน อาจารย์ใช้กายาสินีบาทเปิดประตูผี
แบบนี้

ผมส่ายหน้า “ยังไม่ได้เรียน”

“เฮ้อ แบบนี้ก็ลำบากแล้วสิ” จางอวีเจินขมวดคิ้ว

แต่ผมเดินเข้าไปยืนตรงหน้าประตูเหล็กที่สลักอาคม
ผนึกผีเอาไว้ ก่อนจะตะโกนเสียงต่ำ “อัสนี่สวอร์ดก็มปนาท
ปราณตันกำเนิดไม่ขาดสาย ข้าขอขมอำนาจแห่งสายฟ้า พิฆาต
ปีศาจร้าย อาคมสายฟ้า หัตถ์อัสนี่!”

ทันทีที่คำบัญชาถูกเปล่งออกมา มือซ้ายของผมก็มี
ประกายสายฟ้าแล่นวาบ

จากนั้นผมฟาดฝ่ามือใส่ประตูเหล็กอย่างจัง

“เปรี้ยง!”

เสียงระเบิดดังสนั่น สายฟ้ากระโจนกระจาย

ประตูผนึกผีที่สลักอาคมเอาไว้ถูกพลังของวิชาสายฟ้า
กระแทกเปิดออกดัง “ปัง”

อาคมผนึกผีบนประตูแตกสลายทั้งหมด หัวผีและไอดำก็
หายไปสิ้น

จางอวี่เงินที่ยืนดูอยู่ด้านหลังถึงกับเบิกตากว้าง “เซี่ย
โหดโคตร!”

“เรื่องเล็กน้อยนะ เข้าไปกันได้แล้ว” ผมหัวเราะพลางพูด

เมื่อพวกเราเข้าไปในห้อง ก็พบว่าภายในเย็นเยียบกว่า
ด้านนอกมาก แถมยังมีกลิ่นคาวเลือดอบอวล

ภายในห้องมีตะเกียงน้ำมันอยู่ดวงหนึ่งซึ่งส่องแสงให้เห็น
ทั่วทั้งห้อง

ในห้องลับนี้มีแท่นบูชาสี่เหลี่ยมสูงราวครึ่งเมตรตั้งอยู่
ตรงกลาง และกลิ่นคาวเลือดทั้งหมดก็แผ่ออกมาจากแท่นบูชานั้น

พอพวกเราเดินเข้าไปใกล้อีกเล็กน้อยก็เห็นว่าตรงกลาง
แท่นบูชามีร่องโลหิตอยู่ ภายในเต็มไปด้วยเลือดสดข้นคลั่ก

นอกจากนี้ อีกด้านหนึ่งของแท่นบูชายังมีคนคนหนึ่ง

พอเห็นว่ามีคน ผมกับจางอวี๋เงินก็รีบวิ่งเข้าไปทันที

แต่พอเข้าไปใกล้ พวกเราก็ยืนย่นได้ในทันทีว่าคนคนนี้
เสียชีวิตแล้ว เพราะไม่อาจรับรู้ถึงลมหายใจหรือพลังหยางจาก
ร่างนั้นได้เลย แถมลำคอกยังถูกฉีกเปิด เลือดไหลท่วมร่างอัน
เปลือยเปล่า ซ้ำรูปร่างยังผอมแห้งอย่างเห็นได้ชัด

ผมเอื้อมมือไปแตะผิวหนังของเขา พบว่ายังมีอุณหภูมิ
หลงเหลืออยู่

นั่นหมายความว่าเขาเพิ่งเสียชีวิตไปได้ไม่นาน

มีความเป็นไปได้สูงว่า ระหว่างที่พวกเรากำลังต่อสู้กับ
มนุษย์หมาป่าหญิงอยู่ด้านนอก ชายคนนี้ก็ถูกกรีดลำคอเพื่อ
ปล่อยเลือดออกอยู่ที่นี้

ดวงวิญญาณของเขาเองก็น่าจะถูกนำไปส่งเวทย์ให้กับ
แทนบูชานี้เรียบร้อยแล้ว

“ถ้ามาเร็วกว่านี้ เขาอาจไม่ต้องตาย” ผมถอนหายใจเบาๆ

ส่วนจางอวีเงินเงียบงั้น ไม่ได้พูดอะไร

ผมยกมือขึ้นปิดเปลือกตาของชายที่ตายตาไม่หลับ ก่อน
จะหันไปมองแทนบูชาโลหิตที่อยู่ข้างๆ

พื้นผิวของแทนบูชาเต็มไปด้วยคราบเลือด มีสัญลักษณ์
อาคมพิเศษสลักเอาไว้ และมีช่องโลหิตอยู่ทั้งสี่ทิศ

น่าจะใช้สำหรับรับเลือดจากการสังเวทย์

ลักษณะใกล้เคียงกับแผนผังแทนอาคารสี่เรือนในสมุดบันทึก
อย่างมาก

แทนบูชาแห่งนี้น่าจะเป็นแทนอาคารสี่เรือนอย่างไม่ต้อง
สงสัย

จากร่องรอยเลือดบนแทน ดูเหมือนว่าจะมีคนตายข้าง
แทนนี้มาแล้วไม่น้อย

“พี่เจียง ทำลายแทนอาคารนี้เถอะ” จางอวี๋เงินพูดขึ้น

ผมพยักหน้า “ได้”

พูดจบ ผมก็รวบรวมสมาธิ เล็งไปที่ร่องโลหิตตรงกลาง
แทนอาคารแล้วปัสสาวะรดลงไป

วันที่ที่ปัสสาวะหนุ่มเวอร์จินตกลงไป ทั้งแทนอาคารก็เกิด
ความเปลี่ยนแปลงขึ้นทันที

สัญลักษณ์อาคารบนแทนเริ่มส่องแสงวาบขึ้นมา

เลือดในร่องโลหิตตรงกลางแทนก็เดือดพล่าน ส่งเสียง
ปุดๆ คล้ายกับน้ำเดือด

แท่นอาคมทั้งแท่นแผ่กลิ่นอายปั้นปูนและประหลาด
ออกมาอย่างรุนแรง

เมื่อเห็นเช่นนั้น สีหน้าของผมหักเครื่องเครียดขึ้นทันที ก่อน
จะรีบหันไปตะโกนบอกจางอวีเจิน “ถอย...”

บทที่ 1204 เพลงหยินรุนแรง
แทนอาคมใกล้พังทลาย

ทันทีที่ผมพูดจบ แทนอาคมสีเลือดตรงหน้าก็ส่งเสียงแตกดัง
“แกรก” รอยร้าวคล้ายใยแมงมุมปรากฏขึ้นทั่วทั้งแทน

พร้อมกันนั้น กลิ่นอายประหลาดก็พวยพุ่งออกมาจาก
รอยแตกเหล่านั้นไม่หยุด

ผมกับจางอวี๋เงินถอยหลังติดๆ กัน ถอยไปจนถึงปากทาง
ไม่กล้าประมาทแม้แต่ชนิดเดียว

“แทนอาคมกำลังจะพังแล้ว!”

“อืม ระวังหน่อย พลังชั่วร้ายเข้มข้นเกินไป ถอยก่อน!”
ผมเอ่ยเสียงต่ำ

แทบจะในจังหวะเดียวกันนั้นก็ได้ยินเสียง “ปัง!” ดังสนั่น

แทนอาคมทั้งแทนระเบิดออกในทันที

เศษหินกระเด็นไปทั่วทุกทิศ พลังชั่วร้ายสี่เขียวแผ่
กระจายเต็มทั้งห้อง

พวกเรายังแทบไม่ทันได้ถอยหนี...เหตุการณ์เกิดขึ้นเร็ว
เกินไป

พร้อมกับการปะทะของพลังชั่วร้าย เปลวเพลิงหยินสี่เขียว
ก็ลุกขึ้นมากลางอากาศ

เพลิงหยินลุกติดตามพลังชั่วร้ายสี่เขียว แผ่ขยายเข้าหา
ผมกับจางอวีเจินอย่างรวดเร็ว

“หนี!”

เพลิงหยินนี้รุนแรงอย่างยิ่ง แม้จะไม่รู้สึกร้อน แต่กลับ
รับรู้ได้ถึงความหนาวเย็นสุดขีด

ผมเคยถูกเพลิงหยินเผาที่ข้อเท้ามาแล้ว จึงรู้ถึงความ
น่ากลัวของมันดี มันเผาทำลายวิญญาณโดยตรง แทบไม่ส่งผล
ต่อเนื้อหนังภายนอก

จางอวีเจินได้ยื่นผมตะโกนก็หันหลังวิ่งออกไปทันที

ส่วนผมทางร่มดำขึ้นมาป้องกันด้านหลังในเสี้ยววินาที
แล้วถอยหลังพลงพุ่งออกจากห้องลับโดยไม่ลังเล

แต่เพลิงหยินกลับเร็วเกินไป พวกเราไม่อาจหนีได้ทัน

เมื่อเห็นเปลวไฟวิญญานสีเขี้ยวไหลทะลักมาตาม
หลังชั่วร้าย ผมก็ตะโกนออกไปสุดเสียง “หมอบ!”

จางอวีเงินเองก็เห็นเปลวไฟวิญญานสีเขี้ยวอันมหาศาล
พุ่งเข้ามาเช่นกัน

พวกเราไม่เคยเห็นเปลวไฟวิญญานที่รุนแรงขนาดนี้
มาก่อน ตอนอาคารห้องแถวก็ยังไม่รุนแรงเท่านี้เลย

ยิ่งไปกว่านั้น พื้นที่ยังแคบ หลบเลียงแทบไม่ได้

จางอวีเงินไม่ลังเลแม้แต่น้อย เมื่อเห็นเพลิงหยินพุ่งเข้ามา
ก็รีบหมอบลงกับพื้น ขดตัวชิดมุมกำแพง

ในจังหวะที่เพลิงหยินใกล้ปะทะ ผมก็พุ่งตัวไปข้างหน้า
บังหลังให้จางอวีเงิน

ใช้ร่มดำรับการโจมตีของเพลิงหยินที่ธาโถมเข้ามา...

เพลิงหยินพัดตั้ง “ฟูๆ” ระเบิดกระจายไปทั่วทั้งทางเดิน

ความหนาวเย็นทำให้ผมกับจางอวี๋เงินรู้สึกสั่นสะท้าน

มันคือความหนาวเย็นที่เกิดขึ้นกับวิญญาณ... แม้ไม่ใช่
ความร้อนแผดเผาที่ร่างกายรับรู้ แต่กลับมีพลังข่มขวัญน่าสะพรึง
ยิ่งกว่า

เพลิงหยินไหลผ่านไปตามร่มดำ

ผมพยายามหดตัวให้เล็กที่สุด กันไม่ให้ผิวหนังส่วนใด
โผล่ออกมาภายนอก

เพลิงหยินเผาได้เพียงกายวิญญาณ ไม่อาจเผาทำลาย
สิ่งของจริง

ตราบไต่ที่ผิวหนังของพวกเราไม่สัมผัสกับเพลิงหยิน
พวกเราทั้งสองก็จะเป็นอะไร

“อย่าให้ผิวหนังโผล่ออกมา อยู่ติดฉันไว้”

ผมตะโกนเสียงดังท่ามกลางเสียงเพลิงหยินที่พุ่งออกมา
อย่างรุนแรง

แม้ว่าร่วมดำจะไม่อาจปิดกั้นด้านล้างและสองข้างได้ทั้งหมด แต่พวกเราทั้งคู่ไม่ได้สวมกางเกงขาสั้น

ดังนั้น แม้เพลิงหยินบางส่วนจะลามไปติดที่ปลายขา กางเกง แต่ตราบไตที่ไม่สัมผัสผิวหนังก็ยังไม่ถือว่าเป็นอันตรายร้ายแรง

เพลิงหยินมาเร็วไปเร็ว

ราวสิบวินาทีต่อมา เพลิงหยินก็สลายหายไป เหลือเพียงควันสีดำปกคลุมทั้งทางเดิน ก่อนจะค่อยๆ จางหาย

อุณหภูมิภายในทางเดินลดฮวบลงอย่างน่าตกใจ หนาวเย็นจนขนลุก หนาวยิ่งกว่าห้องแช่แข็ง

เพียงสุดลมหายใจเข้าก็รู้สึกเหมือนอวัยวะภายในจะถูกแช่แข็ง

เมื่อเห็นว่าเพลิงหยินสลายไปแล้ว แต่ความหนาวยังคงปกคลุม ผมก็กลั้นหายใจไว้ แล้วพูดขึ้นว่า “ถอยออกไปก่อนอย่าหายใจล่ะ”

จางอวี๋เงินไม่กล้าชักช้า รีบลุกขึ้นวิ่งออกไปทันที

ผมเกรงว่าจะเกิดเหตุไม่คาดฝันจึงถือร่มดำป้องกัน
ด้านหลัง แล้วค่อยวิ่งตามออกไป

ไม่นาน พวกเราก็ออกจากทางเดินมาถึงด้านนอก

แม้จะยืนอยู่ตรงปากทางเดินแล้ว แต่ก็ยังรู้สึกได้ถึงความ
หนาวเย็นสุดขีด ราวกับเพลิงหยินได้เผาผลาญความอบอุ่น
ทั้งหมดไป เหลือไว้เพียงความเย็นเยียบเท่านั้น

บนโต๊ะข้างปากทางเดินมีขวดน้ำแร่วางอยู่ ในเวลานี้
พื้นผิวของมันถูกน้ำค้างแข็งเกาะจับไปทั่ว

พอเห็นเช่นนี้ก็ยิ่งทำให้รู้ได้ทันทีว่า เพลิงหยินที่พวยพุ่ง
ออกมาเมื่อครูนั่นหนาวเย็นและรุนแรงเพียงใด

จางอวี๋เงินถอนหายใจยาว “โอ้วโτώโτώ เกือบไปแล้ว
โชคดีที่พี่เจียงมีร่มดำ ไม่งั้นรอบนี้พวกเราคงจบเห่กันจริงๆ”

ผมเองก็ยังไม่หาย ไม่เคยเจอเพลิงหยินที่รุนแรง
ขนาดนี้มาก่อนเลย

“ใช่ หลังเปียกเหงื่อไปหมดแล้วเนี่ย พักกันก่อนเถอะ รอ
ให้สถานการณ์นิ่งกว่านี้หน่อย แล้วค่อยเข้าไปดูอีกที”

“ได้”

พวกเราทั้งสองคนที่ยังหวาดผวาก็ไม่หายยืนอยู่ในห้อง
ไม่กล้าลงไปอีก

ในเวลาเดียวกันนั่นเอง พานหลังก็วิ่งเข้ามาจากด้านนอก

เธอเพิ่งมาถึงหน้าประตูก็เห็นผมกับจางอวี๋เงินที่สีหน้า
ไม่ค่อยสู้ดี จึงถามขึ้นทันที “เกิดอะไรขึ้น ทำไมไอหยินถึงหนัก
ขนาดนี้”

“พวกเราเจอแท่นอาคม พอมันระเบิดก็เกิดเพลิงหยินที่
รุนแรงมาก เกือบจะเผาพวกเราตายอยู่ข้างในแล้ว” ผมพูดด้วย
น้ำเสียงที่ยังมีความหวาดกลัวหลงเหลืออยู่

ถ้าไม่มีร่มดำ ครั้งนี้พวกเราคงถูกเพลิงหยินเผาตาย
อยู่ในนั้นจริงๆ

“ใช่ ดีที่พี่เจียงมีร่มดำ ไม่งั้นพวกเราสองคนคงไม่รอด
ออกมา”

พานหลังฟังแล้วก็รีบปลอบ “ไม่เป็นอะไรก็ดีแล้ว”

ผมพยักหน้า ก่อนจะนั่งลงข้างๆ “แล้วผู้หญิงสองคนนั้น เป็นยังไงบ้าง”

พานหลิงตอบกลับ “อารมณ์เริ่มมันคงแล้ว แต่สภาพร่างกายยังไม่ดีนัก ฟังจากที่เล่าคงผ่านเรื่องเลวร้ายมาไม่น้อย ทั้งสองถูกหลอกให้มาที่นี่ในช่วงไม่กี่วันที่ผ่านมานี้เอง”

ผมพยักหน้า “เดี๋ยวให้ยันต์คุ้มภัยพวกเธอคนละใบ แล้วฉันจะติดต่อหลัวเจี้ยนหวาให้มาจัดการเรื่องที่นี่ต่อ”

พานหลิงตอบรับเบาๆ “อืม”

จากนั้น ผมก็หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาโทร. หาหลัวเจี้ยนหวา...

บทที่ 1205 กะโหลกดำ
พลังชั่วร้าย

โทร. ไม่ติด...

หลังจากรับศิษย์ ดูเหมือนหลัวเจี้ยนหวาจะไม่เปิดเครื่อง
มา 24 ชั่วโมงแล้ว ผมจึงทำได้แค่โทร. หาอู๋อ้ายกั๋วแทน

อู๋อ้ายกั๋วรับสาย แล้วพูดด้วยน้ำเสียงจริงจังทันที “นักพรต
เจียง!”

“เหล่าอู๋ ทางเอ๋อร์เจียวมีปัญหานิดหน่อย นายช่วยมา
ดูที...”

จากนั้นผมก็เล่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่นี้ให้ฟัง พร้อมทั้ง
บอกด้วยว่ายังมีคนเป็นที่ต้องการความช่วยเหลือ

อู๋อ้ายกั๋วฟังจบก็ตอบทันที “ไม่มีปัญหา ผมจะพาคนไป
จัดการพื้นที่เดี๋ยวนี้ ไม่เกินครึ่งชั่วโมงถึง”

หลังวางสาย พวกเราก็รออยู่ด้านนอกต่อไป

พอเห็นว่าไอเย็นในห้องลึบลดลง และพานหลังประหมื่น
ว่าสามารถเข้าไปได้แล้ว พวกเราจึงกลับเข้าไปอีกครั้ง

พอเดินเข้าไปในทางเดินห้องลับก็ยังรู้สึกถึงความเย็น
กักกระดูกราวกับอยู่กลางฤดูหนาวปลายปี

เมื่อพวกเรามาถึงห้องลับ ก็พบว่าแท่นบูชาระเบิดแตก
เป็นเศษเล็กเศษน้อยไปแล้ว ศพยังคงนอนอยู่ที่เดิม เลือดตรง
ลำคอแข็งตัวหมดแล้ว แต่นอกจากนี้ พวกเรายังเห็นวัตถุชิ้นหนึ่ง
ที่เปล่งแสงดำออกมากลางห้องลับ

“นั่นมันอะไรนะ” จางอวี๋เงินเอ่ยถาม

วัตถุนั้นคล้ายไข่มุกเรืองแสงสีดำ แยกไม่ออกว่าเป็นอะไร

พานหลังเหลือบมองเพียงแวบเดียวก็อุทานขึ้น “เหมือน
จะเป็น... กะโหลกศีรษะ!”

“กะโหลก?” ผมอุทานอย่างตกใจ ก่อนจะค่อยๆ ขยับเข้าไป
ใกล้อย่างระมัดระวัง

เมื่อเข้าไปใกล้อีกหน่อย แสงดำก็เริ่มหดกลับ รูปร่าง
ปรากฏชัดเจนขึ้น

มันคือกะโหลกจริง ๆ แต่เป็นกะโหลกสีดำสนิท ทว่า
กะโหลกนี้ไม่ใช่กะโหลกมนุษย์ หากแต่เป็นกะโหลกสุนัข?

ไม่สิ... กะโหลกมนุษย์หมาป่า?

“ทำไมกะโหลกนี้ถึงเป็นสีดำ แถมยังมีควันดำลอยออกมา
ด้วย” จางอวี่เงินพูดด้วยความสงสัย

พวกเราไม่มีใครกล้ายื่นมือไปแตะต้องสู่มสู่มห้า

พานหลิงสังเกตเห็นอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า “พลังชั่วร้าย
เข้มข้นมาก ของชิ้นนี้ให้ความรู้สึกเหมือนวัชระดำที่พวกเราเคย
เห็นในเทือกเขาซือเลย”

“โอวโถ้วโถ้ว นี่คงไม่ใช่สมบัติอาถรรพ์อะไรสักอย่างหรอก
นะ?”

“ก็มีความเป็นไปได้!” ผมพยักหน้าเห็นด้วย

แสงดำบนกะโหลกค่อย ๆ เลือนหายไป สุดท้ายก็เหลือ
เพียงกะโหลกสีดำสนิทหนึ่งชิ้น

พลังชั่วร้ายที่แผ่กระจายอยู่รอบ ๆ ก็หดกลับและสลายไปที่ละน้อย

ผมกับจางอวี่เงินไม่สามารถมองเห็นหรือรับรู้มันได้อีกต่อไป มีเพียงพานหลังที่มีดวงตาหยินหยางเท่านั้นที่ยังสัมผัสได้ว่า ภายในกะโหลกดำนั้นอัดแน่นไปด้วยพลังชั่วร้ายอันรุนแรง

จางอวี่เงินมองดูอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะพูดขึ้น “เมื่อก็พวกเราเกือบถูกเพลิงหยินเผาตาย ผมว่าต้องเป็นกะโหลกดำนี้แหละที่เป็นต้นตอ พี่เจียง ผมว่าพันมันให้แตกไปเลยดีกว่า ถ้าสมบัติอาถรรพ์แบบนี้หลุดออกไปข้างนอก รับรองว่าเกิดเรื่องแน่”

แต่เขาพูดยังไม่ทันจบดี พานหลังก็รีบห้ามทันที “อย่าทำอะไรบู่มบ่าม ของชิ้นนี้บรรจุพลังมหาศาลเอาไว้ ถ้านายไปกระตุ้นมันเข้า อาจเกิดสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ ฉันทว่าไช่ยันต์ผนึกแล้ว นำมันออกไปจะดีกว่า”

ผมพยักหน้าเห็นด้วย “ถูกต้อง อย่านำไปแตะต้องสัมผัสสัมผัสของชิ้นนี้ชัดเจนว่ามีที่มาไม่ธรรมดา ฉันทจะเอากลับไปให้อาจารย์ศึกษาดูหน่อย”

พานหลังกับจางอวี่เงินฟังแล้วก็พยักหน้าเห็นพ้อง ผมเลยเก็บเสื้อผ้าชิ้นหนึ่งในห้องนี้มาห่อกะโหลกแล้วใช้ยันต์ผนึกเอาไว้

พวกเราตรวจสอบห้องนี้จนแน่ใจว่านอกจากกะโหลกดำกับศพ ก็ไม่เหลือสิ่งของหรือวัตถุมีค่าอื่นใด ถึงได้ถอยออกมา

เมื่อออกมาด้านนอก พวกเราก็ตกลงไปหานักศึกษาหญิงทั้งสามคนนั้น

นักศึกษาแซ่หม่ากำลังปลอบใจคนอื่น ๆ อยู่

คนที่โดนปลอบทั้งสองนั่งอยู่บนชั้นบันไดด้านนอกส่งเสียงสะอื้นเบา ๆ พลังร้องไห้ด้วยความคับข้องใจ

พอเห็นผมกับจางอวี่เงินเดินเข้ามา พวกเธอก็ดูตึงเครียดขึ้นเล็กน้อย

พานหลังกับนักศึกษาแซ่หม่าเห็นดังนั้นจึงรีบอธิบาย

“ไม่ต้องกลัว พวกเขาเป็นคนที่นั่น”

“ใช่ พวกเขาสองคนมากับพวกเรา คนที่ทำร้ายพวกเธอ
ตายไปแล้ว”

นักศึกษาหญิงสองคนที่ถูกดูดซับพลังตัวสั้นเทา มองมา
ที่ผมกับจางอวีเจิน แต่ไม่พูดอะไรออกมา มีเพียงเสียงร้องไห้
อย่างอึดอั้น

พวกเราไม่ได้เข้าไปพูดคุยกับพวกเธอ เพราะพวกเรา
แทบจะเข้าใจภาพรวมของเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นที่นี่แล้ว

พี่สาวของราชาหมาดำเปิดศูนย์รับเลี้ยงสุนัขจรจัดแห่ง
นี้ขึ้นมา เพื่อใช้วิญญาณสุนัขของสุนัขเหล่านั้นไปหล่อเลี้ยงพลัง
ชั่วร้าย แล้วนำวิญญาณเหล่านี้ไปฝังใส่ในร่างคนเป็นแบบไม่
เลือกเป้าหมาย ไม่ได้เจาะจงใครเป็นพิเศษ

ผู้ที่ถูกวิญญาณสุนัขเข้าถึง ความกระหายอยากจะถูก
กระตุ้นอย่างรุนแรงและเริ่มดูดซับพลังจากผู้อื่น และเมื่อ
วิญญาณสุนัขเหล่านั้นเติบโตเต็มที่ มนุษย์หมาป่าหญิงก็จะใช้
แทนอาคมสี่เร้นรวบรวมวิญญาณสุนัขเหล่านั้นมาดูดกลืน
เพื่อให้ร่างกายตัวเอง ‘วิวัฒน์’

แต่ในความเห็นของผม คำว่า ‘กลายเป็นพันธุ้’ น่าจะเหมาะสมกว่า เพราะมันคือการค่อย ๆ เปลี่ยนจากมนุษย์กลายเป็นหมาป่า เพื่อแลกกับพลัง สุขภาพ และอายุขัย...

ตอนนี้ผมยังไม่รู้ว่าคนขับรถบัสหลิวว่างไปเป็นลูกน้องของมนุษย์หมาป่าหญิงได้อย่างไร แต่เขาต้องป่วยแน่นอน เพราะวิญญาณสุนัขทำให้เขาได้รับ ‘สุขภาพที่ดี’ ชั่วคราว เขาจึงเริ่มรับใช้มนุษย์หมาป่าหญิงจนกลายเป็นหมารับใช้ของเธอ

แต่เพราะควบคุมพลังชั่วร้ายไม่ได้ อาการป่วยของเขาจึงกำเริบจนถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาล และเพราะผมเป็นคนทำลายพลังในตัวเขา เขาเลยแค้นผมเข้ากระดูกดำ

หลังฟื้นขึ้นมา เขายอมรีบกลับมาที่นี่อีกครั้ง กลับมาเป็นทาสสุนัขของมนุษย์หมาป่าหญิง ช้ายังใช้เงื่อนไขออกไปรับรองฝึกงานมารับสมัครนักศึกษาหญิงที่มีจิตใจเมตตา มาขังไว้เพื่อให้ตัวเขาเองดูดซับพลัง

เคราะห์ดีที่คนชั่วต้องรับผลกระทบ พวกมันดันมาเจอพวกเรา สุดท้ายจึงจบลงด้วยการวิญญาณแตกสลาย

น่าเวทนาที่แต่ผู้บริสุทธิ์เหล่านั้น โดยเฉพาะนักศึกษาหญิง
สองคนนี้ แม้จะรอดชีวิตมาได้ แต่สิ่งที่พวกเธอได้เผชิญมาจะ
กลายเป็นรอยแผลที่ไม่มีวันลบเลือนในชีวิต...

บทที่ 1206 เลิกบ่นเถอะ
นี่คือของล้ำค่า

ไม่นานนัก อู่อ้ายกั้วก็พาคนมาถึงที่นี่ ยังเป็นผู้อำนวยการฟู่
จากฉาปนสถานเหลียงเจียงซุดเดิม

พอพวกเขาเห็นซากศพสุนัขเต็มพื้นก็อดประหลาดใจ
ไม่ได้

“เหล่าอู่ ผู้อำนวยการฟู่!” ผมทักทายแล้วเดินเข้าไปหา

“เสี่ยวเจียง มีแค่นี้หรือ”

“ข้างในยังมีอีก...” ผมชี้ไปทางห้องลับด้านใน

ผู้อำนวยการฟู่เรียกคนของตัวเอง แล้วเริ่มจัดการเก็บศพ
ทันที

อู่อ้ายกั้วหยิบสมุดบันทึกออกมา แล้วสอบถามรายละเอียด
จากผม

ผมกับจางอวีเจินเล่าเรื่องทั้งหมดที่รู้ให้อู่อ้ายกั้วฟัง
รวมถึงเรื่องราชาหมาด้าด้วย

แต่อู่อ้ายกั้วไม่รู้จัก ‘ราชาหมาด้า’ ผมจึงบอกไปว่าเรื่องนี้
อาจารย์ของเขา หลัวเจี้ยนหว่า รู้ดี

เขาพยักหน้ารับแล้วบอกว่าเข้าใจ

สุดท้าย ผมก็ถามถึงเรื่องที่ผมเป็นห่วงมากที่สุด นั่นคือ
เรื่องนักศึกษาหญิงสองคนที่ถูกขังไว้ในชั้นใต้ดินเพื่อใช้ดูดซับ
พลัง ผมถามเขาว่าจะจัดการเรื่องนี้ได้อย่างไร

อู่อ้ายกั้วตอบว่า “ดำเนินการตามกระบวนการ ทุกอย่าง
ถูกต้องตามขั้นตอน ควบคุมผลกระทบต่อสังคมให้น้อยที่สุด
และหลังจากนี้จะมีการแจ้งอย่างเหมาะสม พวกเขาจะได้รับ
การชดเชยตามสมควร เพียงแต่ไม่สามารถเปิดเผยความจริง
ทั้งหมดต่อสาธารณะได้”

ไต้ยีนอู่อ้ายกั้วพูดแบบนั้น ผมก็พยักหน้า

เรื่องพวกนี้พวกเขาเป็นมืออาชีพ และมีช่องทางพิเศษใน
การจัดการ

“งั้นพวกเราขอตัวก่อนนะ”

อู๋อ้ายกั้วตอบรับสั้นๆ “อืม ขอขอบคุณมากครับ ลำบากแล้ว”

พูดจบ อู๋อ้ายกั้วก็ไปถ่ายภาพและจัดการพื้นที่ พร้อม
สอบถามเหตุการณ์จากนักศึกษาหญิงเซ่หม่า

ผมเห็นว่าทุกอย่างเรียบร้อยแล้วจึงหันไปบอกจางอวี๋เงิน
กับพานหลังว่า “พวกเราไปกันเถอะ”

พานหลังกับจางอวี๋เงินพยักหน้า แล้วเดินตามมา

พอพวกเราเดินออกจากศูนย์รับเลี้ยงสุนัขจรจัดแห่งนี้ก็
ถอนหายใจโล่งอก

จางอวี๋เงินพูดขึ้นอย่างอารมณ์ดี “ฟู! จัดการเรื่องอั้งมิงคล
เสร็จไปอีกหนึ่งเรื่องหนึ่ง สมุดบันทึกปราบผีของผมใกล้จะเต็มแล้ว
นะเนี่ย”

“ก็ดีแล้วนี่ แสดงว่านายมีประสบการณ์มากขึ้นเรื่อยๆ ใจ”
ผมยิ้มพูด

พานหลิงเสริมขึ้นอีกประโยค “ช่วงนี้พักผ่อนให้ดี ค่ะ พระจันทร์เต็มดวงใกล้เข้ามาแล้ว...”

จางอวี๋เงินสะดุ้งขึ้นมาทันที “ใช่เลย! ฉันเตรียมตัว สำหรับเรื่องนี้มานานแล้ว พวกปีศาจเฒ่าจากเขาไปอยู่ยากจับ แม่จู่ งั้นพวกเราจัดการตอบโต้ให้มันเจ็บแสบไปเลย แต่ว่า พี่เจียง พานหลิง พวกเราจะไปตักซุ่มพวกมันที่ไหนล่ะ ไป ฅาปนสถานไปเสีย หรือไปที่ยอดเขาหินดำ?”

ผมไม่ได้ตอบทันที “ค่อยว่ากันอีกที เต๋ียวฉันกลับไปถาม อาจารย์ก่อน เรื่องแม่จู่เกี่ยวข้องกับหลายอย่าง แถมยังไม่ สามารถเปิดเผยการมีอยู่ของมันให้หน่วยลับรู้ได้ด้วย”

ท่านฮุยเคยบอกว่า แม่จู่ทำให้บุคคลระดับสูงคนหนึ่ง ใน หน่วยลับนั้นไม่ติด นั่นแปลว่าการมีอยู่ของแม่จู่เป็นภัยคุกคาม ต่อคนผู้นั้น ถ้าข่าวนีรั่วไหลออกไป ยังไงก็ไม่มีเรื่องดีตามมาแน่

พานหลิงไม่ได้พูดอะไร

ส่วนจางอวี๋เงินพูดต่อ “ได้ ผมจะกลับไปรอข่าว ถึงเวลานั้น ไม่ว่าจะไปยอดเขาหินดำหรือเขาไปเสีย พวกเราก็ไปด้วยกัน ถือ

โอกาสดูหน่อยว่าไอ้ปีศาจเฒ่าพวกนั้นมีดีอะไร ถ้าหาทางเข้า
เขาไปอยู่เจอด้วยก็ยิ่งดีเลย...”

พวกเราคุยกันไป หัวเราะกันไป ไม่นานก็เห็นรถมาเซราติ
ที่ผมจอดไว้ข้างทาง

จางอวีเงินตื่นเต้นขึ้นมาทันที “ไอ้หย่า รถคันนี้แค่มองก็
สบายตาแล้ว จะขับเบนซ์ ขับบีเอ็ม แต่จะหลีสาวยังไงก็ต้อง
มาเซราติ พี่เจียงนี่สุดจริง...”

ผมหัวเราะแล้วชักเขาไปหนึ่งที่ “เลิกบ่น ขึ้นรถ!”

“ได้เลยพี่!”

จางอวีเงินนั่งเบาะหน้า พานหลังนั่งด้านหลัง

“ดีไซน์ไว้ครอบนี้แจ่มจริงๆ แถมการตกแต่งภายในสีแดง
นี่อีก...”

ผมหมดคำจะพูดกับเขาเลยสตาร์ตรถ พาทุกคนออกจาก
ที่นั่นทันที

เพราะทางกลับบ้านของจางอวี๋เงินอ้อมมาก ผมจึงไปส่ง
เขาได้แค่ครึ่งทาง จากนั้นเขาก็เรียกรถกลับบ้านเอง

ส่วนพานหลิง ผมไปส่งถึงที่พัก ก่อนจะขับกลับอวี๋จู่เป็น
ที่สุดท้าย

ตอนที่ผมกลับถึงร้านก็เป็นเวลาตีหนึ่งพอดี นึกไม่ถึงว่า
อาจารย์จะกลับมาแล้ว และกำลังเอนตัวฟังโซฟาสูบบหรี่อยู่

“อาจารย์!”

“กลับมาแล้วเหรอ จัดการทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม”

“เรียบร้อยครับ ผมได้ของชิ้นหนึ่งมาจากที่นั่นด้วย อยาก
ให้ท่านช่วยดูหน่อย”

“ของเหรอ” อาจารย์แสดงสีหน้าสนใจ

ผมปิดประตูร้าน จากนั้นยกห่อผ้าที่ห่อกะโหลกดำเข้ามา
แล้วแกะยันต์ผืนก็ออก เผยให้เห็นกะโหลกดำตรงหน้า

อาจารย์มองเพียงแวบเดียวก็แสดงสีหน้าตกใจ “โธ่
ของล้ำค่าเลยนี่!”

“ของล้ำค่า?” ผมตกใจเล็กน้อย

กะโหลกดำที่พลังชั่วร้ายรุนแรงขนาดนี้จะเป็นของล้ำค่า
ได้ยังไงกัน แต่ดูจากสีหน้าอาจารย์ ของชิ้นนี้ต้องมีอะไรไม่ธรรมดา
แน่

“ใช่ ของล้ำค่า! นี่น่าจะเป็นกะโหลกมนุษย์หมาป่าตะวันตก
แท้ๆ ของชิ้นนี้เป็นสมบัติอาถรรพ์โดยกำเนิด สามารถรวม
วิญญาณและดูดซับพลังชั่วร้าย จุดเด่นที่สุดคือสามารถปะทุ
เพลิงหยินออกมาได้ ถ้าใช้มันให้ถูกวิธีจะกลายเป็นอาวุธชั้นยอด
นายนี้ดวงดีจริงๆ เก็บของล้ำค่าได้อีกแล้ว แถมยังเป็นสมบัติ
อาถรรพ์ระดับสูง ต่อให้เป็นวิญญาณอาฆาตระดับอาภรณ์แดงก็
จัดการได้ไม่ยาก ที่สำคัญ นายเอามันกลับมาได้โดยไม่บาดเจ็บ
เลย ถือว่าใช้ได้...”

พอได้ยินแบบนี้ ผมก็อดประหลาดใจไม่ได้...นี่มัน
ของล้ำค่าจริงๆ

ภาพตอนที่พวกเราหลบเพลิงหยินในห้องลับชุดขึ้นมา
ในหัวทันที ถ้าไม่ใช่เพราะร่มดำ ปานนี้ผมคงถูกเผาจนหนาว
สะท้านถึงกระดูกไปแล้ว

ที่แท้ เพลิงหยินนั้นไม่ใช่พลังที่แทนบุชาปะทุออกมาเอง
แต่เป็นความสามารถของกะโหลกมนุษย์หมาป่าชั้นนี้ต่างหาก...

บทที่ 1207 คำคืนดีกษัต

เปี้ยเล่อมาเยือน

กะโหลกมนุษย์หมาป่ามีสรรพคุณเช่นนี้ ทำให้ผมอดประหลาดใจไม่ได้ ถ้าเป็นแบบนี้จริงก็ถือเป็นของล้ำค่าอย่างแท้จริง

ความน่ากลัวของวิญญาณอาฆาตระดับอาภรณ์แดงนั้นไม่ต้องอธิบายให้มาก ความ ด้วยระดับพลังของผมในตอนนี้อย่างทำได้แค่พอปะทะกับพวกมันได้เท่านั้น หากเจอกับระดับอาภรณ์แดงชนิดพิเศษที่มีเงื่อนไขหรือพลังพิเศษบางอย่าง แค่เห็นหน้า ผมก็ต้องหันหลังหนีแล้ว

แต่กะโหลกมนุษย์หมาป่านี้กลับสามารถสังหารวิญญาณอาฆาตระดับอาภรณ์แดงได้ แค่นี้ก็ถือว่าขี้โกงแล้ว

ผมมองกะโหลกมนุษย์หมาป่าสีดำด้วยสายตาเป็นประกาย “อาจารย์ กะโหลกมนุษย์หมาป่านี้ต้องใช้อย่างไรหรือ อีกไม่กี่วันก็จะถึงคืนพระจันทร์เต็มดวง พวกเดรัจฉานเฒ่าจาก

เขาไปอยู่กำลังจะก่อเรื่อง พวกเราวางแผนจะไปเจอหน้าพวกมัน
พอดี ถ้าใช้กะโหลกนี้น่าจะได้ผลใช้ไหมครับ”

อาจารย์ยิ้มบาง ๆ “ได้ผลแน่นอน พลังชั่วร้ายในกะโหลกนี้
รุนแรงมาก ทันทีที่มันปะทุจะเกิดเพลิงหยินที่ร้ายกาจอย่างยิ่ง
ส่วนวิธีใช้ก็ง่ายมาก แค่ทำลายมันให้แตกก็พอ แต่ห้ามทำลาย
ในระยะใกล้ละ ไม่อย่างนั้นอาจโดนลูกหลงเองได้ และทางที่ดี
ควรใช้ยันต์ เพราะการโจมตีทางกายภาพทั่วไปอาจไม่พอ
ทำลายกะโหลกมนุษย์หมาป่านี้”

พูดจบ อาจารย์ก็ก้มลงตรวจสอบกะโหลกสีดำอีกครั้ง
พลงพึมพำกับตัวเอง “ไม่ผิดแน่ กะโหลกมนุษย์หมาป่า ฉันเคย
เห็นกับตาสมัยติดตามอาจารย์ไปแถบตะวันตกเฉียงเหนือ น่าจะ
ไม่พลาด”

ประสบการณ์ของอาจารย์ช่างน่าทึ่งจริง ๆ ติดตาม
อาจารย์ปูเดินทางไปทั่วสารทิศ ตลอดจนประเทศแถบทะเลใต้

ได้ยินแบบนี้ผมก็พยักหน้า “เข้าใจแล้วครับ ผมจะจำ
เอาไว้ เตี่ยผมจะติดยันต์นำพลังไว้บนกะโหลกนี้ เวลาจะใช้ก็
แค่ขว้างออกไปแล้วร้ายอาคม”

อาจารย์ฟังแล้วก็พยักหน้าอย่างพอใจ “ตอนนี้นายไม่ใช่มือใหม่แล้ว จะทำยังไงก็จัดการเอาเองเลย”

ผมขานรับสั้นๆ “ครับ” แล้วถามอาจารย์ต่อว่า “อาจารย์อีกสัปดาห์จะถึงคืนพระจันทร์เต็มดวงแล้ว พวกเรัจฉานเฒ่าจากเขาไปอยู่จะรวมตัวกันที่เขาไปสื่อกับยอดเขาหินดำเพื่อลงมือกับแมงู พวกเราสี่คนตั้งใจจะไปเจอหน้าพวกเรัจฉานนั้น

“ช่วงนี้ร่างกายผมอ่อนแอมาก หากรอให้ฟื้นตัวเองคงใช้เวลาช้านาน เพราะงั้นผมเลยอยากไปชิงปราณต้นกำเนิด อาจารย์คิดว่าพวกเราควรไปชุ่มที่ยอดเขาหินดำหรือเขาไปสื่อดี แล้วอาจารย์จะไปกับพวกเราด้วยไหมครับ”

อาจารย์ฟังแล้วก็ยกยิ้มมุมปาก “ความคิดดีนี่ ไปสิ ทำไมจะไม่ไปล่ะ ยายเฒ่าอวีนไปให้นายยิ้มหางแมว พวกเรายังติดหนี้หนังสือแก้ผีหนึ่งอยู่เลย ในเมื่อเขาไปอยู่เดินมาส่งถึงที่ ไม่ฆ่าก็เสียดาย

“แต่ไม่ต้องไปเขาไปสื่หรือก นั้นเป็นที่ซ่อนตัวของเหล่าสุขุย ถึงแม้เขาจะพาแมงูย้ายออกไปแล้ว แต่พวกเราพยายามอย่าไปที่นั่นจะดีกว่าจะได้ไม่ต้องความสนใจไปที่

เขาไปส้อมากเกินไป ไปยอดเขาหินดำแทน จะได้ถือโอกาสไป
เจอศิษย์พี่ใหญ่นายด้วย”

“หลุมศพของศิษย์พี่ใหญ่อยู่ที่เขาหินดำนั้นแหละครับ” ผม
เบิกตาถามด้วยความตกใจ

อาจารย์พยักหน้า “ใช่ ช่วงสัปดาห์นี้ก็โคจรพลังปราณ ปรับ
สภาพร่างกายให้ดีที่สุดล่ะ”

“ไม่มีปัญหาครับอาจารย์ ฉันผมขอขึ้นไปพักก่อนนะ
อาจารย์ยังจะนั่งต่ออีกสักพักใช่ไหม”

ระหว่างพูด ผมก็อุ้มกะโหลกมนุษย์หมาป่าขึ้นมา

อาจารย์พยักหน้า “ลืมเรื่องผีเบ๊ยเล่อสมัยราชวงศ์ชิงไป
แล้วหรือ เขาบอกว่าจะมาเยี่ยมเยียนถึงบ้านนี้ คำนวณจากเวลา
ก็น่าจะมาคืนนี้แหละ ฉันจะรออยู่ที่นี้อีกสักสองชั่วโมง ถ้าได้
ผูกवासนาต่อกันไว้จะดีที่สุด ถึงตระกูลพิทักษ์มังกรจะเสื่อมถอย
ไปแล้ว แต่ก็ยังพอมีอิทธิพลอยู่บ้าง...”

ได้ยินอาจารย์พูดแบบนั้น ผมก็ถามขึ้น “อาจารย์ ฉันผม
อยู่เป็นเพื่อนดีไหม”

อาจารย์สายหน้า “ไม่จำเป็นหรอก นายรีบไปพักผ่อน
เถอะ พรุ่งนี้ยังต้องไปทำงานอีก”

“ได้ครับ”

พูดจบ ผมก็ถือกะโหลกมนุษย์หมาป่าขึ้นบันไดไป

แต่ในจังหวะนั่นเอง ลมเย็นวูบหนึ่งกลับพัดกรูเข้ามาจาก
ด้านนอกอย่างฉับพลัน

สีหน้าผมแข็งค้าง มือเท้าหยุดนิ่งทันที

ผมหันกลับไปมอง ก็พบว่าหน้าประตูกระจกด้านนอกมี
เงาดำสองเงายืนอยู่

เงาดำค่อยๆ ชัดเจนขึ้น ชายสองคนในชุดจงซานก็ปรากฏ
ตัวอยู่หน้าประตู

หนึ่งสูงหนึ่งเตี้ย ใบหน้าซีดขาวไร้สีเลือด

คนที่เตี้ยกว่าสวมหมวกทรงกลมสีดำ ไว้เปียยาว ส่วน
คนที่สูงกว่าร่างกำยำ ยืนอยู่ด้านหลัง ในมือยังถือกล่องสีดำ
ใบหนึ่ง